

Sygn. akt XI C 1261/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Wójcik

Protokolant: Aleksandra Mazur

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko S. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt XI C 1261/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 czerwca 2014 r. strona powodowa (...) z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od pozwanej S. J. kwoty 16 349,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i przyznania zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym 2 400 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 818 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu.

W uzasadnieniu wniesionego pozwu strona powodowa wskazała, że pomiędzy pozwaną a (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) zawarta została w dniu 5 grudnia 2006r. umowa bankowa o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie sumę pieniędzy i była zobowiązana do jej zwrotu w wysokości i na warunkach szczegółowo określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona wierzytelność stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pozwana została wezwany do zapłaty, jednakże bezskutecznie. Wobec powyższego wierzytelność w dniu 30 grudnia 2010 r. została przelana na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a stroną powodową. Strona powodowa podała, że na zadłużenie składa się kwota 10 664,53 zł z tytułu należności głównej i skapitalizowane odsetki w kwocie 5 684,83 zł.

W piśmie procesowym datowanym na dzień 3 grudnia 2014r. strona powodowa podała, że zadłużenie pozwanej w kwocie 16 349,36 zł stanowiące wartość przedmiotu sporu składa się: 10 664,53 – należność główna i 5 684,83 – odsetki łącznie w tym: 864,95 zł – odsetki umowne naliczone przez wierzyciela pierwotnego, 15,00 zł – odsetki karne naliczone przez wierzyciela pierwotnego, 4 804,88 zł – odsetki ustawowe naliczone przez stronę powodową od dnia cesji wierzytelności tj. 30 grudnia 2010r. do dnia poprzedzającego złożenie pozwu tj. 17 czerwca 2014r. Ponadto wskazała, że pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym umowę kredytu nr 42167546579001 dnia 5 grudnia 2006r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2010r. (...) S.A. w P. zawarła ze stroną powodowa (...) z siedzibą we W. umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem były bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z czynności bankowych dokonane z udziałem dłużników. Dane dotyczące wierzytelności zawarte były w załączniku nr 1 (§ 1 pkt.1 umowy), w załączniku nr 3 strony ustaliły listę wierzytelności oraz listę danych dłużników; dane te znajdowały się na płycie CD zabezpieczonej hasłem (§ 1 pkt.2 umowy). (...) S.A. w P. oświadczył, że przenosi na Kupującego tj. (...) z siedzibą we W. wierzytelności za cenę i na warunkach określonych w niniejszej umowie, a Kupujący oświadczył, że wierzytelności te nabywa za tę cenę i na tych warunkach (§ 1 pkt.3 umowy). Wraz z wierzytelnością przechodziły na Kupującego wszelkie prawa zabezpieczające wierzytelności, roszczenia o odsetki, kary umowne, koszty w tym również koszty postępowania sądowego oraz egzekucyjnego (§ 1 pkt.4 umowy). Strony ustaliły, że wierzytelności przechodzą na nabywcę (kupującego) z chwilą uznania rachunku bankowego kwotą równą cenie nabywanych wierzytelności (§ 4 umowy).

(dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r , k. 7a -12)

Sporządzony został druk o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” z dnia 30 grudnia 2010 r., w którym wskazano m.in. numer klienta, datę zawarcia umowy, imię i nazwisko pozwanej, jej adres zamieszkania, kapitał, odsetki i koszty.

(dowód:

- druk „wyciąg elektronicznego załącznika do umowy cesji”, k. 13)

W dniu 17 czerwca 2014r. strona powodowa na podstawie art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. „o funduszach inwestycyjnych” wystawiła „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/95/140/ (...), w którym oświadczyła, że w dniu 30 grudnia 2010r. nabyła od (...) S.A. w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wierzytelność wobec dłużnika S. J., wynikającą z umowy kredytu z dnia 5 grudnia 2006r. nr (...) w łącznej wysokości 16 349,36 zł według stanu na dzień 17 czerwca 2014r., w tym należność główna w kwocie 10 664,53 zł i odsetki w kwocie 5 684,83 zł.

(dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/95/140/ (...) z dnia 17 czerwca 2014r.”, k- 7);

W dniu 4 czerwca 2014 r. sporządzone zostało pismo kierowane do pozwanej S. J. informujące o zamiarze rozpoczęcia sądowego etapu dochodzenia długu wynikającego z umowy kredytu o numerze (...) z dnia 5 grudnia 2006r., jednocześnie podano zadłużenie w kwocie 17 328,68 zł.

(dowód:

- pismo (...) S.A. z dnia 4 czerwca 2014r., k. 14 – 15)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się od pozwanej zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu z dnia 5 grudnia 2006r. nr (...), która to należność, jak twierdziła, nabyła od (...) S.A. w P. na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 grudnia 2010r.

W niniejszej sprawie pozwana, wezwana prawidłowo na rozprawę nie stawiła się na nią i nie ustosunkowała się do żądania pozwu ani ustnie ani na piśmie oraz nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

W myśl art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie Sąd powziął wątpliwości co do legitymacji procesowej strony powodowej, tym samym nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń strony powodowej przytoczonych w pozwie. Otóż, aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Wprawdzie w uzasadnieniu pozwu wskazała ona, że na podstawie umowy cesji przejęła od (...) S.A. w P. prawa do wierzytelności wobec pozwanej, niemniej dołączone przez nią do pozwu dokumenty (umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r. i wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji) nie stanowią dowodu na powyższe.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej. W literaturze określając ten rodzaj czynności wskazuje się, że obejmuje ona większość a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Nie wzbudza kontrowersji cesja globalna, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, aby nabyła wierzytelność względem pozwanej, wynikającą z umowy kredytu z dnia 5 grudnia 2006r. nr (...) zawartej pomiędzy pozwaną a (...) S.A. w P.. Jak również nie wykazała, że zbywcy przysługiwała wierzytelność dochodzona w niniejszej sprawie.

W celu wykazania nabycia wierzytelności wobec pozwanej strona powodowa przedłożyła w poczet materiału dowodowego umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 29 maja 2010r. zawartą pomiędzy (...) S.A. w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. a stroną powodową, druk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/95/140/ (...) z dnia 17 czerwca 2014r.

Na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie można stwierdzić, czy strona powodowa skutecznie nabyła wierzytelność przysługującą (...) S.A. w P. względem pozwanej. Dowodu na potwierdzenie skuteczności dokonanej cesji wierzytelności wobec pozwanej, jej rodzaju i wysokości nie stanowi złożony do akt druk zatytułowany „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”. Należy bowiem stosować odpowiednio przepisy o dowodzie z dokumentu, a zatem powinien on odpowiadać wymaganiom stawianym dokumentowi, czyli zawierać podpis oraz oznaczenie daty jego sporządzenia. Dokument opatrzony datą i podpisem osoby, która go sporządziła stanowi oświadczenie tej osoby, że dokonała sporządzenia takiego dokumentu. Natomiast nie jest objęty domniemaniem, że takie oświadczenie jest zgodne ze stanem rzeczywistym. Na potrzeby postępowania dowodowego niezbędne jest zaznaczenie daty sporządzenia dokumentu oraz zaopatrzenia go w podpis. Dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W ocenie Sądu dokument, podobnie jak kserokopia, może być uznany za dowód w sprawie, jednakże pod warunkiem, podpisania go przez

osobę, która go sporządziła i poświadczenie jego zgodności z oryginałem. Dla uznania zatem druku za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w nim treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej tą kopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na dokumencie i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności dokumentu z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać druk za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w nim odwzorowanej. Bez wspomnianego poświadczenia druk nie może być uznany za dokument.

Odnosząc się do dowodu w postaci „wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji” należy mieć na uwadze, że nie jest wiadomym, kiedy ten wydruk został sporządzony. Ponadto wskazać należy, że wyciąg dotyczy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 30 grudnia 2010r., tymczasem umowa sprzedaży wierzytelności dołączona do pozwu datowana jest na dzień 29 grudnia 2010r., tak więc wyciąg ten nie może być uznany za wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r.

Podobnie jak wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji wierzytelności Sąd ocenił dowód w postaci pisma (...) S. A. z dnia 4 czerwca 2014r. Jest to kserokopia, która nie została poświadczona za zgodność z oryginałem. Na marginesie należy jedynie wskazać, że z kserokopii tej nie wynika, aby miała ona dotyczyć zawiadomienia pozwanej o cesji wierzytelności, ani też w którym imieniu pismo zostało wystawione.

W odniesieniu do dowodu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej uznać należy, że jest to dokument prywatny, z którego wynika jedynie domniemanie zawarte w art. 245 k.c. Nie jest to wystarczający dowód dla stwierdzenia skuteczności cesji wierzytelności.

Wskazać także należy, że w umowie sprzedaży wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010r. strony uzgodniły, że jej skuteczność będzie uzależniona od zapłaty ceny (§ 4 umowy). Brak jest jednak dowodu na to, że doszło do zapłaty ceny – strona powodowa nie przedstawiła bowiem dowodu zapłaty. Tym samym nie wykazała, że przejście na nabywcę wierzytelności na podstawie umowy z dnia 29 grudnia 2010r. było skuteczne.

Sąd uznał zatem, iż strona powodowa nie udźwignęła ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy tym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Nadto należy zauważyć, że strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z cesji wierzytelności wynikających z umowy kredytu z dnia 5 grudnia 2006r. o nr (...), której kopie potwierdzoną za zgodność z oryginałem złożyła przy piśmie procesowym datowanym na dzień 15 grudnia 2014r. Jednakże strona powodowa nie wnioskuje o przeprowadzenie dowodu z tej umowy, a nadto umowa ta została zawarta pomiędzy pozwaną a (...) Bank S.A. z siedzibą w W., a zatem innym podmiotem niż podmiot z którym strona powodowa w dniu 29 grudnia 2010r. zawarła umowę sprzedaży wierzytelności. Co prawda w uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazywała, że (...) S.A. w P. jest następcą prawnym (...) Bank S.A. z siedzibą w W., jednakże okoliczności tej nie udowodniła, a same twierdzenia

są niewystarczające dla przyjęcia tego następstwa. Powyższe również zdaniem Sądu świadczy o nie wykazaniu przez stronę powodową swojej legitymacji czynnej.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz treść art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana przede wszystkim wykazać nabycie wierzytelności wobec pozwanej i z tego obowiązku się nie wywiązała, co skutkowało oddaleniem powództwa. Okoliczność przejścia wierzytelności ściśle określonej na rzecz nabywcy (istnienie legitymacji czynnej) jest okolicznością istotną, którą sąd bierze pod uwagę z urzędu. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabycia konkretnej wierzytelności przysługującej wobec pozwanej, czego jednak nie uczyniła.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności na postawie powoływanych przepisów orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sąd nie orzekł w wyroku o kosztach procesu, albowiem strona powodowa w całości przegrała proces, a pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu.